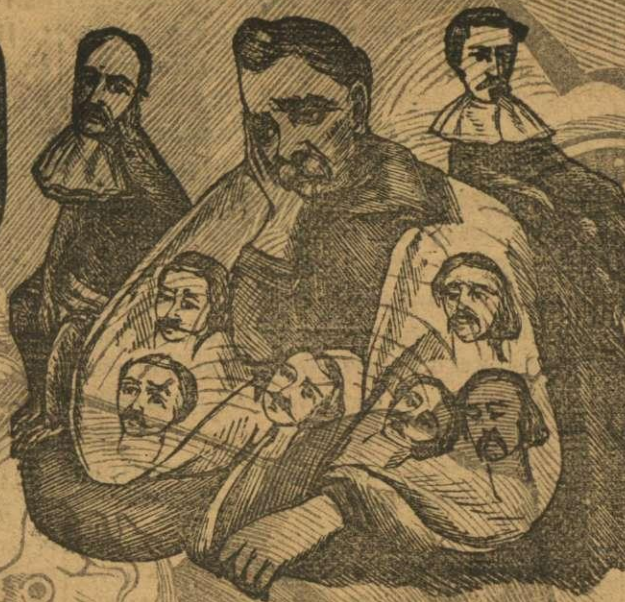

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7,
 διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 22.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 46 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διασβίδων καὶ 50
 Διχαστικῶν κατασβίδων » 20
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Παπαδοπούλου. Αἱ ἐπιτολῆαι ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕνα ἔτος καὶ προπληρώνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΔΥΩ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Δ. Ὀρφανίδου καὶ Σ. Βαλάνου.

Οἱ δύο καλούμενοι καὶ μισθοδοτούμενοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ὀρφανίδης τε καὶ Βαλάνος πεισθέντες ἐξ ὧν ἀληθεῶν γράφει ὁ « Ἀριστοφάνης » περὶ αὐτῶν, καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸ ἐπισημασθῆναι ἑτέως αὐτῶν διέδωκαν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τοῦ νέου ἔτους 1876, παραιτοῦνται τῆς καθηγεσίας τοῦ Πανεπιστημίου, πρὶν περιμείνωσι τὰς παύσεις των, ὅσοι θεώρουσι ὡς φιλότιμοι ἄνθρωποι προσβοῆν τῆν παύσιν. Ἐκαστος δὲ τούτων ἐξαρκεῖται νὰ διατηρῇ μίαν θέσιν, ἕκτος τοῦ Πανεπιστημίου, καθ' ἣν θέλει συγκεντρώσῃ πάσας τὰς δυνάμεις τὰς νοεράς καὶ σωματικὰς, νὰ κατασταθῇ μαχητὴς καὶ ἀτρόμητος ἦρωες ἐν ἐπιστήμῃ τε καὶ ὑπηρεσίᾳ. Καὶ ὁ μὲν Ὀρφανίδης ἐξαρκεῖται εἰς τὴν θέσιν τοῦ προέδρου τοῦ ἰατροσυνεδρίου, τὴν ὁποίαν θέλει κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ συ-

σφίρει καλῶς, ἀναμνησκόμενος ὅτι ὅταν προσέληθεν ἐνώπιον τοῦ τότε ἰατροσυνεδρίου νὰ δώσῃ ἐξετάσεις καὶ λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἐπαγγέλλεσθαι τὸν ἰατρὸν δὲν ἀπερρίθη, καὶ μόλις μετὰ ἕνα καὶ ἥμισυ ἔτος κατέβησε κατ' ἐπίκαιρον νὰ γείνη δεκτὸς, ἀφ' οὗ τρίτῃ φορᾷ παρῆστη ἐνώπιον τοῦ ἰατροσυνεδρίου καὶ ἐπιεικῶς ἐξετάσθη. Ὁ δὲ Βαλάνος ἐπάρκειται εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος τῶν γυναικῶν τῶν σιριλδικῶν νοσημάτων, διότι ἔχει εὐκρινεῖς γνώσεις περὶ τῶν νοσημάτων τούτων καὶ ὄλως ἰδιαιτέρον τρόπον πρὸς τὸ περιποιεῖσθαι τὰς κυρίας, καὶ εἶνε ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι κατάλληλος διὰ τὴν διεύθυνσιν τοσούτου σπουδαίου καὶ τὰ μάλα ἐνδιαφέροντος τῆν κοινῶν καταστήματος. Ἐν αὐτῷ ὁ κ. Βαλάνος θὰ ἔχη ἀπόλυτον ἐξουσίαν πρὸς τὸ διοικεῖν καὶ θεραπεύειν τὰς κυρίας. Οὐδεὶς θὰ τολμᾷ νὰ ἐπιέρχῃται εἰς αὐτὸ τὸ κατάστημα, καὶ οὐδεὶς πλέον θὰ γνωρίζῃ τι ἐν αὐτῷ γίνεται. τὰ πάντα θὰ κηρύσσεται ἐν χερσὶ τοῦ πολυμαθοῦς Βαλάνου.

Ἡ Κυβέρνησις ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ

ἀναγινώσκουσα τὰς παραίτησεις αὐτῶν, τὰς ὁποίας προθυμῶς θὰ ὑποδέχῃ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, βεβαίως θέλει θαυμάσει τὴν ἐτοιμότητα καὶ γενναίότητα των, θέλει τὸν ὄνομα κυρηθῆναι διὰ τὰ κενὰ τῶν θέσεων αὐτῶν, ἀπερ ἀμφοτέροι ἐγκαταλείπουσι εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ θέλει ἀσμένως ἀποδεχθῆναι ταύτας, ὅτι ἀν ἐν τῷ Πανεπιστημικῷ οὐδὲν κερδοῦν παρέσθῃ, τοῦλάχιστον εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ποθοῦσιν, θὰ ἔχη τὴν πεποίθησιν ὅτι θελοῦσιν ἀναδειχθῆναι προσκρινόντως καὶ τιμῆρι καὶ εαυτοῦς καὶ τῆν θέσιν ἣν θὰ κατέχωσιν ἀποκλειστικῶς.

Ἀναμνησκόμενοι λοιπὸν μετὰ μεγάλης περιεργείας νὰ ἴδωμεν ἂν ὡς ἄνθρωποι, ὡς ἰατροὶ, ὡς καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς τιμῆρι, ὡς φιλότιμοι, ὡς ἱππότεαι θέλουσι σαφῆ συνέπειαι εἰς τοὺς λόγους των, καὶ δώσωσι τὰς παραίτησεις των. Ἄλλως ἂν δὲν πράξωσι τούτο, τότε πλέον ὁ « Ἀριστοφάνης » ἔχει μέγα δίκαιον νὰ τοὺς ἀποκαλέστ, βαπτίσῃ καὶ ὀνομάσῃ μετὰ τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποία σημαίνουν τὸν μὴ σεβόμενον ἑαυτὸν, τὸν μὴ διατηροῦντα τὸν λόγον τοῦ

Κ Η Π Ο Σ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τί καλή ποῦ εἶν' ἡ μόδα, ποῦ μᾶς φέρνει τόσα λούσα,
 Κ' ἐπιτρέπει καὶ ἔς τὴν πλύστρα νὰ γὰν πανταχοῦ παροῦσα.
 Τώρα πλέον καὶ ἡ πλύστραις ἐσηκώσανε καὶ ἄλλο, πρὸ τοῦτο ἐνὶ
 Καὶ κανεὶς δὲν διακρίνει τὴν μικρὴ ἀπ' τὴν μεγάλην.
 Γιατί ὅλαις παραγγέλουσι τὰ φουστάνια ἔς τὴν μοδίστρα,
 Κι' ὅλαις κάμνουν τώρα πλέον ἀλλὰ Παρισίαν χορτάτρα.

Βλέπεις μίαν εἰς τοὺς δρόμους ὄλη πῶσα καὶ χαμάσι,
 Κι' ἂν ῥωτήσης ποῖα εἶνε; .. εἶνε κόρ' ἐνὸς φουρνάρη.
 Καὶ τὴν βλέπεις καὶ φοράει κεντημένο μισοφόρι,
 Πᾶν νομίζεις ὅτι εἶνε κανενὸς Προξένου κόρη,
 Καὶ φοράει πούφ, χορδέλλαις καὶ τῆς μόδας καππελίνα,
 Κι' ἄς φορᾷ ἀπὸ τὴν κείνα.

Βλέπεις ἄλλη καὶ πηγαίνει μετὰ πλὴν χαμάσι μέσα
 Ἐς τῆς Madame Λιζιέ, καὶ λέγεις ὅτι εἶνε Παιγκηπέσσα.
 Καὶ Καρρὸ σου παραγγέλλει καὶ χόσσυμ εἰς τὴν μοδίστρα, ἔνι
 Κι' ἂν ῥωτήσης ποῖα εἶνε; .. θὰ σοῦ πούσῃ πῶς εἶνε πλύστρα ἔνι
 Καὶ τὴν βλέπεις τὴν κυρία καὶ σοῦ ἔχει ἐν' ἀγέρα, κορτάτρα ἔνι
 Κ' εἰς τοὺς δρόμους ἔξω τρέχει μοναχὴ τῆς ὄλης μέσῃ.

Καὶ ἐγὼ ἡ κακομοῖρα ξένα ῥοῦχα πάντα πλύω,
 Καὶ φωμί καὶ σκρόφο τῶγῳ, μα τὴν μόδα δὲν ἀρίνω.
 Δὲν ἔχω νὰ ὑποφέρω καὶ τῆγῃα καὶ τῆς ἄλλης
 Νὰ μοῦ κάνοσι ὀλοένα τὴν κυρία τῆς μεγάλης, πᾶσι ἂν ἔγω
 Καὶ ἐγὼ σὰν ξεπεσμένη ὄλονεν νὰ ξενοπλέω, ἡξισὸν ἂν ἔγω
 Κ' εἰς τοὺς δρόμους νὰ μὴ βγαίνω.

Καὶ ὁ ἄνδρας μου ἄς λέγῃ ὅτι θέλει χι' ἄς φωνάζῃ.
 Ἄπ' τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός μου τὸ αὐτὸ μοῦ δὲν φομαίει.
 Εἰς τὴν ἐποχὴ ἐτούτῃ καθεὶ πρόστυχη γυναῖκα
 Πρέπει νάχη δυὸ καππελα καὶ ρουστάνια ἕως δέκα.
 Εἶδὲ ἂν δὲν ἔχη τοῦτα, τῆς γυρίζουσι τὴν πλάτη,
 Κι' ὁ μικρότερος χαμάλης δὲν τῆς ρίχνει ἕνα μάτι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τί εἶνε τοῦτος ὁ παππᾶς ποῦ εἶλθε εἰς ἐδῶ πάλι,
 Καὶ ἔχει γένεια μακρὰ, καὶ μίτρα ἔς τὸ κεφάλι;
 Μήπως θαρρῆ πῶς ὑπουργοὶ εἶμεθ' ἀκόμη τώρα
 Καὶ ἦλθε ὁ κακόμοιρος γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ δῶρα,
 Ἢ μήπως ἦνε φάντασμα, καὶ ἦλθε ἐμπροστά μας
 Ν' αὐξήσῃ τὰ δεινὰ μᾶς;

Γιὰ σήκω, Βασιλάκη μου, νὰ ἰδοῦμε ἔχει σῶμα
 Μὲ κόκκαλα ἀληθινὰ, χέρια, ποδάρια, στόμα,
 Μουστάκια, γένεια, καὶ αὐτιά, γλῶσσα, λαιμὸ καὶ μύτη,
 Ἢ μήπως εἶνε ἡ σκιά ἑκείνου τοῦ μακαρίτη,
 Ποῦ τὸν ἐστεῖλαμ' ἀναυλα κ' οἱ δύο ἄρον ἄρον
 Ἐς τὰς χώρας τῶν μακάρων;

Γιὰ σήκω, Βασιλάκη μου, καὶ δώσέ μου βοήθεια,
 Νὰ ἰδοῦμε ὁ παππᾶς αὐτὸς εἶν' ἄνθρωπος ἀλήθεια;
 Ἦρε σπαθί, Βασίλη μου, καὶ ἔλα εἰς τὴ μέση . .
 Κε' ἂν ἦνε ἄνθρωπος σωστός εὐθύς νεκρὸς νὰ πέσῃ.
 Εἶδὲ καὶ εἶνε φάντασμα καπνὸς εὐθύς νὰ γίνη,
 Κ' ἔχνος του νὰ μὴ μείνῃ.

ΒΑΣΙΛΗΣ.

Δὲν εἰμπορῶ τὰ ἔμματα μου ἕψηλά νὰ τὰ σηκώσω . . .
 Δὲν εἰμπορῶ, Γιαννάκη μου, βοήθεια νὰ σοῦ δώσω.
 Φοβοῦμαι, τρέμω νὰ τὸν ἰδῶ καλὰ μέσα ἔς τὰ ἔμματα,
 Μήπως μὲ κάμη ἐξίφνα πενήντα δυὸ κομμάτια . . .
 Καὶ εἰς αὐτὴ τὴν φυλακὴν δὲν ἔχοιμ' ἡσυχία; . . .
 Πῶ! πῶ! ἀπελπισία!

Καὶ εἰς αὐτῆς τῆς φυλακῆς τὸ σκοτεινὸ τὸ δῶμα
 Τῶν δεσποτᾶδων ἢ σκιάς θὰ ἔρχονται ἀκόμα;
 Τόσα πολλὰ ἐκάναμε, Χριστέ, καὶ μᾶς παιδεύεις,
 Καὶ μὲ φαρμάκια χίλια δυὸ μᾶς καταφαρμακεύεις; . . .
 Ἄχ! ἔλα, ἔλα, Γιάννη μου, εἰς τὸ δεξιὸν μου πλάγι . . .
 Θαρρῶ πῶς θὰ μὲ φάγῃ.

Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, Γιάννη μου . . . κ' ἐγὼ ἀπλώνω χέρι,
 Καὶ ἀξεβράκωτος πηδῶ κι' ἀρπάζω τὸ μαχαίρι.
 Λυσσῶ, ἀφρίζω, Γιάννη μου, καὶ χύνομαι ἀπάνω
 Ἐς αὐτὸν τὸν διαβολόπαππα κομμάτια νὰ τὸν κάνω.
 Κτύπα ἐσὺ ἀπὸ τὴν μιὰ, κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη,
 Νὰ τὸ ἐξοφράνισουμε, μὴ μᾶς ταραξῆ πάλι.